

zůstal dovolacím rekursen nedotčen závěr rekursního soudu, že žalovaný by raději zaplatil žalobcům odstupné 400.000 Kč, než aby jim přenechal dům za ujednanou cenu. Z okolností těch však vyplývá, že jest správným závěr rekursního soudu, že jest dostatečně osvědčeno nebezpečí požadované v § 379 druhý odstavec c. ř. s.

Čís. 9215.

Zákon o nekalé soutěži ze dne 15. července 1927, čís. 111 sb. z. a n.
Předpis § 15 (3) zák. jest předpisem procesního práva. Ohledně pojmu »zahájené věci« jest použití předpisu § 232 c. ř. s. Žaloby podané nebo došlé na soud před doručením první žaloby nelze odmítnouti.

(Rozh. ze dne 27. září 1929, R I 695/29.)

Proti firmě R. byla dne 29. května 1929 podána zdržovací žaloba Zemskou Jednotou společenstev krejčí pro inseráty v listech »Reforma« ze dne 17. března 1928, čís. 66 a »Národní Politika« ze dne 2. dubna 1929, čís. 91, kterými žalovaná kupujícímu obecenstvu z venkova slibovala hrazení cesty do Prahy. Žaloba byla doručena žalované straně dne 7. června 1929 a první rok o ní byl ustanoven na den 19. června 1929. Dne 6. června 1929, tedy ještě před doručením prvé žaloby, podala Jednota obchodních gremií na tutéž firmu rovněž zdržovací žalobu pro inseráty uveřejněné v listech »Nár. Politika« dne 10. března 1929, čís. 69, »Národní Listy« dne 16. března 1929, čís. 75 a »Večerní České Slovo« dne 16. března 1929, čís. 64, inseráty sice obsahu shodného s inseráty, které jsou předmětem prvé žaloby, ale uveřejněné v jiné době a v jiných listech. Soud prvního stádia odmítl žalobu Jednoty obchodních gremií jako nepřípustnou podle § 15 (3) zákona o nekalé soutěži. Rekursní soud zrušil napadené usnesení a uložil prvému soudu, by, nehledě k zamítacímu důvodu, žalobu přijal a o ní po zákonu jednal. Důvod: Podle § 15 (3) zákona o nekalé soutěži ze dne 15. července 1927, čís. 111 sb. z. a n. nejsou další žaloby proti téže osobě pro totéž jednání nekalé soutěže přípustné, jakmile byla věc u příslušného soudu zahájena nebo právoplatně rozhodnuta (§ 232, první odstavec c. ř. s.). Zákon chce jen, by pro týž čin nebyla táž osoba stíhána celou řadou žalob a nebyly jí zbytečně dělány útraty. Avšak prvá žaloba byla žalované doručena dne 7. června 1929, kdy tedy rozepře byla zahájena, kdežto žaloba druhá byla podána již den před tím, dne 6. června 1929, kdy ještě žaloba doručena nebyla. Není tu tedy předpokladu zákazu hromadění žalob podle cit. ustanovení zákona. Ostatně v druhém případě jde o inseráty uveřejněné v jiné době a v jiných listech, tudíž o nový zásah, o nový další čin, který poukazuje na vědomí a úmysl soutěžitele, na nové jeho rozhodnutí, a který opravňuje k podání nové žaloby. Neprávem proto první soudce druhou žalobu jako nepřípustnou odmítl, maje za to, že v prvé žalobě byla rozepře proti téže žalované zahájena.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Podle § 15 (3) zákona o nekalé soutěži nejsou další žaloby proti téže osobě pro totéž jednání přípustné, jakmile byla věc u příslušného soudu zahájena nebo právoplatně rozhodnuta. § 15 (3), užívající přesných výrazů procesního práva, je sám, podobně jako §§ 21, 22 a j. zákona, předpisem procesního, nikoli hmotného práva. Jest proto vyložiti pojmy »včc zahájena nebo právoplatně rozhodnuta« jen podle procesního práva, a to, pokud jde o zahájení věci, podle § 232 c. ř. s., podle něhož nastává právní zahájení rozepře doručením žalobního spisu žalovanému. Nelze proto odmítnouti žaloby podané nebo došlé před doručením první žaloby, neboť přípustnost žaloby jest posouditi podle doby, kdy byla podána nebo došla na soud. Tím nebude zmařen účel § 15 (3) zákona, neboť není oprávněna obava, že by se od podání až do doručení první žaloby sešlo u soudu takové množství žalob proti téže osobě a pro totéž jednání nekalé soutěže, že by žalovanému vzešly zbytečné útraty. O další ochranu žalovaného zákonodárci nešlo.

Čís. 9216.

Trest pro svévoli podle § 528, druhý odstavec, c. ř. s. může uložit jen ten soud, jenž rozhoduje o rekursu do usnesení soudu druhé stolice, nikoliv sám soud druhé stolice.

(Rozh. ze dne 27. září 1929, R I 742/29.)

Rekursní soud odmítl dovolací rekurs jako nepřípustný a uložil právnímu zástupci dovolacího rekurenta pokutu pro svévoli.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení, pokud jím byla uložena pokuta pro svévoli.

D ů v o d y:

Podle § 528 druhý odstavec c. ř. s. má býti stěžovateli nebo podle okolností jeho advokátu uložen trest pro svévoli, shledá-li rekursní soud, že rekurs do usnesení soudu druhé stolice byl podán svévolně nebo jenom k vůli průtahu věci. Ze slov »shledá-li rekursní soud, že rekurs do usnesení soudu druhé stolice atd.« jest patrno, že trest pro svévoli může uložiti jen ten soud, který rozhoduje o rekursu do usnesení soudu druhé stolice, nikoli soud druhé stolice sám. Že tento výklad § 528 druhý odstavec c. ř. s. odpovídá též historickému vzniku tohoto zákonného ustanovení, dovedil na základě materiálů k civilnímu soudnímu řádu podrobně již bývalý nejvyšší soud ve Vídni v rozhodnutí uveřejněném v Nowakově sbírce čís. 1067, s nímž se stotožňuje i tento nejvyšší soud.